

[Industriministeren]

polloven bestemmer, at det ikke på ny kan blive aktuelt, at industriministeren skal fungere som rekursinstans i lignende, fremtidige sager.

Forhandling

Anne Grete Holmsgård (VS):

Denne forespørgsel er rejst for at få ændret industriministerens censur af monopoldirektoratets discountredegørelse og for at få redegørelsen offentliggjort i sin oprindelige form, og derfor vil jeg med det samme på vegne af venstresocialisterne, socialdemokratiet og socialistisk folkeparti tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget henstiller til regeringen at offentliggøre monopoldirektoratets redegørelse om discountbutikker i den oprindelige form

og går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

Selv om denne forespørgsel er stillet på baggrund af indgrebet i discountredegørelsen, er det helt klart, at sagen naturligvis handler om langt mere. Principielt handler sagen om, hvad offentligheden må få kendskab til, og hvad der skal skubbes ind under det sædvanlige hemmelighedskræmmeri om erhvervslivets forhold – i dette tilfælde dagligvaresektorens forhold.

Afgørelsen i den konkrete sag – hvorvidt redegørelsen bliver offentliggjort i sin oprindelige form, eller hvorvidt ministerens censur får lov at stå ved magt – har vide konsekvenser, ikke bare for denne enkelte redegørelse, men for det fremtidige arbejde i monopoldirektoratet. Hvis det lykkes for ministeren og de borgerlige partier at få flertal for, at redegørelsen ikke skal offentliggøres i sin oprindelige form, er det klart, at det vil få konsekvenser.

For det første vil det få den konsekvens, at der så vil være et præcedens for, hvad man kan offentliggøre fra monopoldirektoratets side, hvilke oplysninger der må offentliggøres. Det vil selvfølgelig ske, fordi man ligesom hidtil vil bruge den administrative praksis, der har været hidtil, og ministerens censur af redegørelsen vil indgå som en del af den administrative praksis. Der vil være åbnet op for, at man også fremover vil kunne

censurere efter de retningslinjer og dermed sige, at almindelige, gennemsnitlige oplysninger om avancer, priser og rabatter og om omsætning kan man ikke længere uden videre offentliggøre; der er mulighed for, at man kan censurere dem væk.

Man skal være temmelig blåøjet, hvis man ikke kan forstå, at det for det andet vil betyde, at der vil komme en selvrensning i monopoldirektoratet. Jeg er sikker på, at medarbejderne ikke ønsker at pålægge sig selvrensning, men enhver kan sige sig selv, at hvis man administrerer efter de retningslinjer, som ministeren her har lagt, vil der ske det, at efter et vist stykke tid vil man i monopoldirektoratet opgive at lave redegørelser, fordi man gang på gang kan se, at når man har lavet en redegørelse, må man skrotte den lodret i papirkurven, fordi det alligevel ikke kan lade sig gøre at få den offentliggjort. Det er klart, at det heller ikke vil blive accepteret i det lange løb, at man sidder og udarbejder redegørelser, som ikke kommer længere end til ministeren eller – hvis det står til ministeren – til monopolkankenævnet:

Jeg mener også, det er temmelig forudsigeligt, at det, der desuden vil ske, er, at virksomhederne rundt omkring vil sige: aha, her har vi endelig fået en minister, der forstår at gå til biddet, og som har forstået vores vink til ham nu, når vi har klaget tilstrækkelig mange gange, så hvorfor skulle vi egentlig komme med de oplysninger, vi hidtil har leveret til monopoldirektoratet, når de sendte deres spørgere ud til os? Jeg er ganske sikker på, at der vil ske det, at en stor del af erhvervslivet vil stille sig på bagbenene og vil være særdeles uvillige til at komme med de oplysninger, de tidligere har leveret.

Det er med andre ord temmelig uhyggeligt, hvad der vil være konsekvensen, hvis vi ikke får offentliggjort denne redegørelse i sin oprindelige form.

Det drejer sig som sagt ikke så meget om de oplysninger, der ligger i den, for dem har pressen heldigvis allerede venligst leveret til offentligheden, da ministeren forsøgte at bremse den. Men uanset at de oplysninger allerede er ude, er det vigtigt, at vi får ministeren til at indse – eller rettere sagt, at vi får et flertal herinde til at indse – at redegørelsen må offentliggøres, så vi kan undgå, at der bliver truffet en yderst uheldig, præcedensskabende afgørelse på dette område.